

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 55.479/3
van 24 maart 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering 'tot uitvoering
van het decreet van 29 november 2013 houdende de organisatie
van preventieve gezinsondersteuning'

Op 21 februari 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot uitvoering van het decreet van 29 november 2013 houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 11 maart 2014. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Kaat LEUS, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 maart 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.¹

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt ertoe uitvoering te geven aan het decreet van 29 november 2013 ‘houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning’.²

Titel 1 van het ontwerp bevat een aantal algemene bepalingen.

Titel 2 van het ontwerp strekt tot regeling van de erkenning en de subsidiëring van samenwerkingsverbanden als Huis van het Kind.

Titel 3 van het ontwerp betreft de erkenning en de subsidiëring van organisatoren voor de uitvoering van een aanbodsvorm inzake preventieve gezinsondersteuning.

Titel 4 van het ontwerp heeft betrekking op het toezicht en de handhaving wat betreft de naleving van de in het te nemen besluit opgenomen erkennings- en subsidievoorwaarden.

Titel 5 van het ontwerp strekt tot regeling van de procedures inzake erkenning en subsidiëring.

Titel 6 van het ontwerp bevat de slotbepalingen, zijnde overgangsbepalingen en een inwerkingtredingsbepaling.

3.1. Het ontworpen besluit vindt grotendeels een uitdrukkelijke rechtsgrond in het decreet van 29 november 2013 ‘houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning’, meer bepaald in de artikelen 8, derde lid, 9, tweede lid, 12, § 3, tweede lid, 13, tweede lid, 14, §§ 2, 3 en 5, 20, eerste en tweede lid, 24 en 25 ervan.

In de aanhef van het ontworpen besluit wordt tevens melding gemaakt van de artikelen 7, 12, §§ 1 en 5, en 18 van het decreet van 29 november 2013. De gemachtigde verklaarde evenwel dat het ontworpen besluit aan deze bepalingen geen uitvoering geeft.

¹ Gelet op de grote toevloed van aan een termijn gebonden adviesaanvragen en op de omvang van het ontwerp heeft de Raad van State geen diepgaand onderzoek over elk van de bepalingen ervan kunnen verrichten. Het advies dient dan ook met dit voorbehoud te worden gelezen.

² Dat decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum en uiterlijk op 1 april 2014. Het ontwerp bepaalt geen datum van inwerkingtreding voor het decreet en het te nemen besluit zelf treedt, behoudens de in artikel 98 ervan bepaalde uitzonderingen, in werking op 1 april 2014, zodat mag worden verondersteld dat het decreet ook op die datum in werking zal treden.

3.2. Sommige bepalingen van het ontworpen besluit vergen echter een nader onderzoek.

3.2.1.1. De artikelen 5 tot 8 van het ontwerp vinden volgens de gemachtigde rechtsgrond in artikel 13 van het decreet van 29 november 2013. In dat artikel wordt evenwel geen gewag gemaakt van een erkenning, wel van een beschermde benaming en de toekenning van het daarbij horende logo en van de voorwaarden daartoe. Het is derhalve niet in overeenstemming met de rechtsgrond om een erkenningsregeling op te zetten op grond van een delegatie die slechts betrekking heeft op het gebruik van de benaming “Huis van het Kind” en het daarbij horende logo.

Indien men de artikelen 5 tot 8 van het ontwerp omwerkt tot een regeling inzake het verlenen van een toelating om die benaming en dat logo te hanteren, kunnen de genoemde artikelen wel rechtsgrond vinden in artikel 13, tweede lid, van het decreet van 29 november 2013, onder voorbehoud van wat volgt.

3.2.1.2. Bij artikel 12 van het decreet van 29 november 2013 worden voorwaarden bepaald waaraan de Huizen van het Kind dienen te voldoen, en die moeten zijn vervuld om de benaming “Huis van het Kind” en het daarbij horende logo te mogen gebruiken. In artikel 8, 4°, van het ontwerp wordt een uitstel van maximaal twee jaar verleend voor het voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 12, §§ 1, eerste lid, 4°, en tweede en derde lid, 3, 4 en 5, van dat decreet.

Gevraagd op grond van welke bepaling van het decreet van 29 november 2013 de “erkenning” (lees: de toelating tot het gebruik van de benaming en de toekenning van het logo)³ reeds kan worden verleend terwijl nog niet aan alle bij dit decreet bepaalde voorwaarden is voldaan, verklaarde de gemachtigde:

“Delegatiebepaling = artikel 13, tweede lid.

Artikel 8 is de uitvoering van ‘de wijze waarop actoren moeten aantonen dat aan de voorwaarden is voldaan’.

Er wordt voor gekozen om dit gefaseerd te laten verlopen: nl. bij de start dient het samenwerkingsverband aan te tonen dat aan x aantal voorwaarden voldaan is en na 2 jaar dat aan alle voorwaarden is voldaan.”

Het bepalen van “de wijze waarop actoren [moeten] aantonen dat aan de voorwaarden (...) voldaan is”, slaat evenwel eerder op de procedure, en houdt niet in dat er een toelating om de benaming “Huis van het Kind” te gebruiken kan worden verleend en het logo kan worden toegekend als nog niet aan alle bij het decreet van 29 november 2013 bepaalde voorwaarden is voldaan. In artikel 8, 4°, van het ontwerp (waarvan overigens ook de inleidende zin dient te worden herwerkt) dienen de woorden “maximaal twee jaar na het verkrijgen van de erkenning” dan ook te worden geschrapt.⁴

³ Zie de vorige opmerking.

⁴ Zie wat betreft artikel 8 van het ontwerp ook opmerking 8.

3.2.1.3. Artikel 14, § 1, 1°, van het decreet van 29 november 2013 bevat als voorwaarde voor subsidiëring van een Huis van het Kind dat het aanbod beantwoordt aan de vereisten bedoeld bij artikel 12, §§ 1 en 2, van dit decreet.

Bij artikel 14 van het ontwerp wordt wel bepaald dat moet zijn voldaan aan de voorwaarden vervat in artikel 12, §§ 1, eerste lid, 1° tot 3° (door middel van een verwijzing naar artikel 8, 3°, van het te nemen besluit) en 4°, en 2 (eveneens door middel van de verwijzing naar artikel 8, 3°, van het te nemen besluit), van dat decreet, maar er is niet bepaald dat ook moet voldaan zijn aan de voorwaarden vervat in artikel 12, § 1, tweede en vierde lid, van het decreet.

In het te nemen besluit kan evenwel geen vrijstelling worden verleend van voorwaarden die luidens artikel 14, § 1, 1°, van het decreet van 29 november 2013 subsidievoorwaarden zijn. Artikel 14 van het ontwerp dient derhalve te worden aangevuld.

3.2.1.4. Artikel 14, 4°, van het ontwerp strekt ertoe een uitstel te verlenen van maximaal twee jaar om te voldoen aan onder meer de subsidievoorwaarden bedoeld in de artikelen 12, § 1, eerste lid, 4°, ⁵ en 14, § 1, 4°, van het decreet van 29 november 2013.

Noch artikel 14, § 2, van het decreet van 29 november 2013, nog enige andere bepaling uit dat decreet bevat een machtiging om zulk een uitstel te verlenen, zodat artikel 14, 4°, van het ontwerp op dit vlak dient te worden aangepast.⁶

3.2.1.5. Artikel 15 van het ontwerp bepaalt dat als voldaan is aan de subsidievoorwaarden vermeld in artikel 14 ervan, het samenwerkingsverband een erkenning als Huis van het Kind verkrijgt, wat gepaard gaat met de toelating om de benaming Huis van het Kind te gebruiken en met de toekenning van het daarbij horende logo.

Artikel 13 van het decreet van 29 november 2013 verbindt het mogen gebruiken van de benaming Huis van het Kind en het logo aan het voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 12 van het decreet, niet aan de voorwaarden bepaald in artikel 14 ervan (de subsidievoorwaarden). De subsidievoorwaarden omvatten bijvoorbeeld niet het voldaan zijn aan artikel 12, §§ 1, tweede en vierde lid, 3 en 4, van het decreet.

De gemachtigde verklaarde hieromtrent het volgende:

“Eén van de rechtsgevolgen van het verkrijgen van een subsidie is het verkrijgen van een erkenning (in de zin van krijgen van de naam + het logo). Op die manier is er als het ware sprake van 2 varianten van een erkenning: de erkenning bekomen door het voldoen aan de erkenningsvoorwaarden en een erkenning bekomen door het voldoen aan de subsidievoorwaarden.

Daar de subsidievoorwaarden ‘zwaarder’ van aard zijn dan de erkenningsvoorwaarden, lijkt deze werkwijze ons niet strijdig te zijn met het decreet (nl. ‘het meerdere impliceert het mindere’).”

⁵ Deze voorwaarde is tevens een subsidievoorwaarde gelet op artikel 14, § 1, 1°, van het decreet van 29 november 2013.

⁶ Zie betreffende artikel 14 van het ontwerp ook opmerking 8.

Zoals is opgemerkt, zijn er evenwel in artikel 12 van het decreet van 29 november 2013 bepaalde voorwaarden opgenomen die niet begrepen zijn in de subsidievoorwaarden, terwijl in het decreet van 29 november 2013 geen gewag wordt gemaakt van een erkenning van de Huizen van het Kind (zie opmerking 3.2.1.1). Bepalen dat aan de subsidievoorwaarden moet zijn voldaan om te worden “erkend” en om de benaming en het logo te mogen gebruiken, is strijdig met artikel 13 van het decreet van 29 november 2013. Artikel 15 van het ontwerp moet derhalve worden weggelaten.

3.2.1.6. Uit de artikelen 65, tweede lid, 73, tweede lid, en 75 van het ontwerp blijkt dat het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Zorginspectie (hierna: Zorginspectie) wordt aangewezen als entiteit die de aanbodsvormen inspecteert wat betreft de naleving van de in het te nemen besluit opgenomen erkennings- en subsidievoorwaarden.

Bij artikel 20, tweede lid, van het decreet van 29 november 2013 wordt de Vlaamse Regering enkel gemachtigd om de entiteit aan te wijzen die de Huizen van het Kind inspecteert. Er is geen gelijkaardige delegatie wat betreft de inspectie van de aanbodsvormen.

Men kan evenwel aannemen dat de Vlaamse Regering ook wat betreft de aanbodsvormen Zorginspectie kan aanwijzen om het toezicht op de naleving van het decreet van 29 november 2013 en zijn uitvoeringsbesluiten uit te oefenen op grond van artikel 20, eerste lid, van dat decreet. Het is evenwel zo dat de bevoegdheden die bij artikel 20, tweede en derde lid, van dat decreet aan de personeelsleden van de aangewezen entiteit worden toegekend, hen enkel toekomen bij de inspectie van de Huizen van het Kind en dat de door dezelfde bepalingen ingestelde verplichtingen enkel gelden ten aanzien van de Huizen van het Kind.

Volgens de gemachtigde kan de aanwijzing van Zorginspectie om het toezicht uit te oefenen wat betreft de aanbodsvormen rechtsgrond vinden in artikel 13, § 4, van het decreet van 30 april 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’.

Die bepaling luidt:

“De Vlaamse Regering organiseert het toezicht op de naleving van de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

De ambtenaren die met het toezicht belast zijn, hebben het recht de lokalen van de voorzieningen, die bestemd zijn voor activiteiten die door Kind en Gezin worden erkend of gesubsidieerd of die met die erkende of gesubsidieerde activiteiten in verband staan, te bezoeken. De voorzieningen stellen aan die ambtenaren alle gegevens ter beschikking die voor het toezicht noodzakelijk zijn. Ze staan die ambtenaren toe om ter plaatse de naleving van de bepalingen, vermeld in het eerste lid, te verifiëren en alle stappen te ondernemen die daarvoor nodig zijn.

Van hun vaststellingen maken de ambtenaren, vermeld in het tweede lid, een verslag op. Het verslag heeft bewijswaarde tot het tegenbewijs. Van het verslag wordt een afschrift gestuurd naar de voorziening.”

Gelet op het eerste lid van deze bepaling, is ze enkel van toepassing op voorzieningen die door Kind en Gezin worden erkend of gesubsidieerd ter uitvoering van het decreet van 30 april 2004. Dat is niet noodzakelijk het geval met de aanbodsvormen die ter

uitvoering van het decreet van 29 november 2013 worden erkend en gesubsidieerd. En zelfs wanneer het gaat om aanbodsvormen die wél door Kind en Gezin worden gesubsidieerd, slaat het in artikel 13, § 4, van het decreet van 30 april 2004 bedoelde toezicht enkel op de naleving van dat decreet en zijn uitvoeringsbesluiten, en niet op de naleving van het decreet van 29 november 2013 en zijn uitvoeringsbesluiten, zodat de erbij toegekende bevoegdheden enkel in het raam van het eerstgenoemde toezicht kunnen worden uitgeoefend.

Opdat de personeelsleden van Zorginspectie ook bij de inspectie van de aanbodsvormen in verband met de naleving van het decreet van 29 november 2013 en zijn uitvoeringsbesluiten zouden beschikken over de bevoegdheden bepaald in artikel 20, tweede en derde lid, van het decreet van 29 november 2013, is een aanpassing van die decreetsbepalingen nodig.

3.2.1.7. De artikelen 66 tot 70 van het ontwerp bevatten regels inzake de handhaving wanneer een Huis van het Kind of een organisator van een aanbodsvorm niet meer aan één of meer erkenningsvoorwaarden voldoet of niet meewerkt aan de uitoefening van het toezicht of dat toezicht belemmert. Kind en Gezin kan in dat geval een aanmaning sturen om de tekorten weg te werken of mee te werken aan de uitoefening van het toezicht, de erkenning opheffen indien aan de aanmaning geen gevolg wordt gegeven of de werking van een aanbodsvorm onmiddellijk schorsen als de gezondheid, de integriteit en de veiligheid van de aanstaande gezinnen of gezinnen met kinderen niet is gewaarborgd.

Het decreet van 29 november 2013 bevat geen uitdrukkelijke rechtsgrond om dit te regelen. Het ligt evenwel voor de hand dat artikel 8, derde lid, van dat decreet impliceert dat, wat de aanbodsvormen in de preventieve gezinsondersteuning betreft, de erkenning wordt ingetrokken wanneer niet meer voldaan is aan de erkenningsvoorwaarden, zodat de genoemde artikelen genomen kunnen worden op grond van de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’), gelezen in samenhang met het genoemde artikel 8, derde lid.

Wat de Huizen van het Kind betreft, vermag geen erkenningsregime te worden opgezet (zie opmerking 3.2.1.1), zodat er ook niet kan worden voorzien in een opheffing van de erkenning. Zo de regeling zou worden omgevormd tot een regeling inzake het verlenen van een toelating om de benaming “Huis van het Kind” en het erbij horende logo te gebruiken (zie opmerking 3.2.1.1), zou wel kunnen worden voorzien in een intrekking van die toelating, eveneens op grond van de algemene uitvoeringsbevoegdheid, ditmaal gelezen in samenhang met artikel 13 van het decreet van 22 november 2013.

3.2.1.8. De artikelen 76 tot 79 van het ontwerp regelen de aanmaning, de stopzetting en de terugvordering van de subsidie wanneer het samenwerkingsverband (het Huis van het Kind) of de organisator (van een aanbodsvorm) niet meer voldoet aan de subsidievoorwaarden of niet meewerkt aan de uitoefening van het toezicht of dat belemmert.

Ook hier ligt het voor de hand dat de artikelen 8, derde lid, en 14, § 1, van het decreet van 29 november 2013 impliceren dat de subsidiëring, eventueel na aanmaning, moet worden stopgezet als niet aan de subsidievoorwaarden voldaan is, zodat de artikelen 76 tot 78 van het ontwerp kunnen worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse

Regering, gelezen in samenhang met die bepalingen. Wat betreft de terugvordering van de subsidies kan een beroep worden gedaan op de uitdrukkelijke rechtsgrond vervat in artikel 57 van het decreet van 8 juli 2011 ‘houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof’ (hierna: Rekendecreet), op grond waarvan de Vlaamse Regering onder meer de terugvordering van subsidies kan regelen.

3.2.1.9. Artikel 95, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat ter uitvoering van artikel 24 van het decreet van 29 november 2013 elke organisator van een opvoedingswinkel op het moment van de inwerkingtreding van het te nemen besluit van rechtswege een voorlopige erkenning krijgt tot 31 maart 2016 voor de uitvoering van de aanbodsvorm bedoeld in artikel 40 van het te nemen besluit.

Luidens artikel 24 van het decreet van 29 november 2013 behouden de voorzieningen die ter uitvoering van de opdrachten bedoeld in de artikelen 6 en 7 van het decreet van 13 juli 2007 ‘houdende de organisatie van opvoedingsondersteuning’ een kwaliteitslabel of een subsidie-enveloppe hebben ontvangen, als overgangsmaatregel dit kwaliteitslabel of deze subsidie-enveloppe. De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop dit kwaliteitslabel of deze subsidie-enveloppe stopgezet wordt.

Een voorlopige en naderhand definitieve erkenning (waarvoor wel vereist is dat de voorziening aan de erkenningsvoorwaarden voldoet) is iets anders dan het behoud van het kwaliteitslabel of de subsidie-enveloppe.

De gemachtigde bevestigde dat artikel 95, eerste lid (en derde en vierde lid, in zoverre die terugslaan op de voorzieningen bedoeld in artikel 95, eerste lid) een uitvoering vormt van artikel 24 van het decreet van 29 november 2013 (en geen uitvoering geeft aan artikel 25 van dat decreet) en verklaarde het volgende:

“Het ‘behoud van kwaliteitslabel of subsidie-enveloppe’ wordt wel gelijk gesteld met de toekenning van een erkenning (eerst voorlopig en dan definitief).”

Voor de uitvoering van artikel 24 van het decreet van 29 november 2013 is enkel nodig dat de Vlaamse Regering de datum van stopzetting van het kwaliteitslabel (of de subsidie-enveloppe, zie opmerking 3.2.1.11) bepaalt. Dat artikel houdt geen machtiging aan de Vlaamse Regering in om andere rechtsgevolgen te regelen dan degene die in dat artikel zelf zijn bepaald. Artikel 95, eerste lid, van het ontwerp moet derhalve worden omgevormd tot een bepaling die de datum van stopzetting van het overgangsregime bepaalt.

3.2.1.10. Hoewel impliciet uit de verwijzing naar artikel 25 van het decreet van 29 november 2013 voortvloeit dat artikel 95, tweede lid, van het ontwerp enkel van toepassing is op de organisatoren die vóór 1 april 2014 reeds door Kind en Gezin erkend en gesubsidieerd zijn, verdient het, omwille van de duidelijkheid en de overeenstemming met de rechtsgrond, aanbeveling om dit in artikel 95 van het ontwerp te preciseren.

3.2.1.11. Artikel 96, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat de subsidie-enveloppe voor opvoedingswinkels die onder de toepassing van artikel 24 van het decreet van 29 november 2013

vallen, minstens gelijk is aan het bedrag waarop de organisator recht heeft in 2014 op basis van de in die bepaling genoemde besluiten⁷. Deze regeling geldt zonder beperking in de tijd.

Artikel 96, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat de genoemde organisatoren een subsidiebedrag krijgen dat minstens gelijk is aan het bedrag waarop de organisatoren in 2014 recht hebben. Ook deze regeling kent geen beperking in de tijd.

Erop gewezen dat de artikelen 24 en 25 van het decreet van 29 november 2013 rechtsgrond kunnen bieden voor een overgangsregeling, maar niet voor een regeling van onbepaalde duur, en dat een verantwoording moet bestaan, gelet op het gelijkheidsbeginsel, voor het gegeven dat organisatoren die onder de toepassing van de artikelen 24 en 25 van dat decreet vallen (de opvoedingswinkels die reeds een subsidie-enveloppe krijgen en de actoren die vóór 1 april 2014 reeds door Kind en Gezin erkend en gesubsidieerd zijn) een subsidie krijgen op basis van andere regels dan de nieuwe organisatoren die in aanmerking willen komen voor subsidiëring op grond van het decreet van 29 november 2013, verklaarde de gemachtigde het volgende en stelde zij een nieuwe formulering voor artikel 96 van het ontwerp voor:

“We wensen in artikel 96 wel degelijk een overgangsregeling in te schrijven:

Artikel 96 wordt vervangen door wat volgt:

‘Art. 96. In afwijking van artikel 61 van dit besluit:

1° behoudt elke organisator gedurende de periode van 1 april 2014 tot en met 31 december 2014 het op hem van toepassing zijnde subsidiebedrag, vermeld in een van de volgende besluiten:

- a) het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 betreffende de toekenning van een subsidie-enveloppe en kwaliteitslabel aan de opvoedingswinkels;
- b) het besluit van de administrateur-generaal van Kind en Gezin van 29 januari 2014 houdende de toekenning van een facultatieve subsidie aan het project Opvoedingslijn;
- c) het besluit van de Vlaamse Regering van xxx 2014 tot toekenning van een facultatieve subsidie aan de inloopteams om groepsgerichte activiteiten rond kleuterparticipatie te organiseren;
- d) het besluit van de administrateur-generaal van Kind en Gezin van 29 januari 2014 houdende de toekenning van een facultatieve subsidie aan het inloopteam Kom'ma in Genk;
- e) het besluit van de administrateur-generaal van Kind en Gezin van 29 januari 2014 houdende de toekenning van een facultatieve subsidie aan het inloopteam Leuven;
- f) het besluit van de raad van bestuur van Kind en Gezin van 27 maart 2002 tot het verlenen van een erkenning aan het Inloopteam De Nieuwe Weg in Mechelen;
- g) het besluit van de raad van bestuur van Kind en Gezin van 24 april 2002 tot het verlenen van een erkenning aan het Inloopteam Reddie Teddy in Gent;
- h) het besluit van de raad van bestuur van Kind en Gezin van 26 juni 2002 tot het verlenen van een erkenning aan Inloopteam Ronse in Ronse; Inloopteam Pothoek, Inloopteam De Wijk en Inloopteam Zuidrand in Antwerpen; Inloopteam Zita in Brussel; Inloopteam Brugse Poort in Gent; en Inloopteam Menen in Menen;

⁷ Het in artikel 96, eerste lid, 2°, van het ontwerp genoemde besluit zou volgens de gemachtigde in werking treden vóór 1 april 2014.

- i) het besluit van de raad van bestuur van Kind en Gezin van 25 september 2002 tot het verlenen van een erkenning aan het Inloopteam De Viertorre in Oostende;
- j) het besluit van de raad van bestuur van Kind en Gezin van 14 december 2005 tot het verlenen van een erkenning aan Inloopteam Huis der Gezinnen in Brussel; Inloopteam De Sloep in Gent; en Inloopteam De Keerkring in Sint-Niklaas;
- k) de besluiten van de administrateur-generaal van Kind en Gezin van 29 januari 2014 houdende de toekenning van een facultatieve subsidie aan de daarin genoemde initiatieven voor een project opvoedingsondersteuning aan kansarme gezinnen door vrijwilligers.
- i) het besluit van de Vlaamse Regering van xxx 2014 tot uitvoering van het vierde Vlaams Intersectoraal Akkoord van 2 december 2011 voor de private social- en non-profitsectoren voor de periode 2011 tot 2015, door middel van de toekenning van een subsidie aan voorzieningen binnen de preventieve gezinsondersteuning, erkend en gesubsidieerd door Kind en Gezin in 2014.

2° behoudt elke organisator gedurende de periode van 1 januari 2015 tot en met 31 december 2019 het op hem van toepassing zijnde subsidiebedrag, vermeld in een van de besluiten, vermeld in punt één, a) tot en met i). Op dat subsidiebedrag zijn de volgende bepalingen van toepassing:

- a) het subsidiebedrag is uitgedrukt tegen 100% van de spilindex die van toepassing is op 1 januari 2014. Het bedrag wordt geïndexeerd overeenkomstig de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld. De aanpassing gebeurt telkens vanaf de tweede maand die volgt op de maand waarin een spilindex wordt bereikt of er op wordt teruggebracht;
- b) het subsidiebedrag wordt aangepast op basis van de evolutie van de gemiddelde geldelijke anciënniteit van alle personeelsleden van één aanbodsvorm. De evolutie van de gemiddelde geldelijke anciënniteit van alle personeelsleden van één aanbodsvorm wordt jaarlijks bepaald door het agentschap op basis van de situatie op 1 oktober van het voorgaande jaar, in vergelijking met de situatie op 1 oktober van het daaraan voorafgaande jaar.

De subsidiebedragen, vermeld in het eerste lid, worden toegekend aan de in het eerste lid opgesomde organisatoren voor de uitvoering van de op hen van toepassing zijnde erkende aanbodsvormen, zoals vermeld in artikel 95.’

Artikel 98, tweede en derde lid, worden geschrapt.”

In de inleidende zin van 1° en 2° wordt het best gepreciseerd dat het gaat om organisatoren die op 1 april 2014 een subsidie-enveloppe ontvangen op grond van het decreet van 13 juli 2007, wat betreft de opvoedingswinkels (dit is niet uitdrukkelijk bepaald in artikel 24 van het decreet van 29 november 2013, maar aangezien het gaat om een overgangsbepaling geldt zij voor de opvoedingswinkels die op de datum van inwerkingtreding van het decreet een subsidie-enveloppe ontvangen) en om organisatoren die vóór 1 april 2014 erkend en gesubsidieerd zijn door Kind en Gezin.

Tevens dient een afdoende verantwoording te bestaan voor het gegeven dat de overgangsperiode loopt tot 31 december 2019, wat zeker voor een overgangsbepaling toch wel vrij lang is.

3.2.1.12. Volgens de gemachtigde wordt het besluit van de Vlaamse Regering vermeld in artikel 97 van het ontwerp opgeheven omdat het adviescomité bij het Vlaams Expertisecentrum voor Opvoedingsondersteuning ophoudt te bestaan.

Artikel 97 van het ontwerp kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de artikelen 15 tot 17 van het decreet van 29 november 2013.

3.2.2. Artikel 2 van het ontwerp vindt volgens de gemachtigde rechtsgrond in de artikelen 2 tot 5 van het decreet van 31 mei 2013 ‘houdende toekenning van bepaalde bevoegdheden aan de provincies in de aangelegenheden, vermeld in artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen’.

Enkel artikel 4, tweede lid, van dat decreet bevat een machtiging aan de Vlaamse Regering om nadere regels te bepalen, namelijk regels die concrete verplichtingen inhouden betreffende het stimuleren en het ondersteunen van netwerken in de welzijns- en gezondheidssector. Volgens de gemachtigde beoogt men met de betrokken bepaling geen verplichte rechtsgevolgen, maar wenst men enkel expliciet de mogelijkheid in te schrijven dat provincies hun bevoegdheden ook kunnen uitoefenen ten aanzien van de Huizen van het Kind en ten aanzien van de erkende of gesubsidieerde aanbodsvormen. Zij verklaarde:

“Artikel 2 (sociale kaart):

De Provincies kunnen de Huizen van het Kind en het daarin samengebrachte aanbod opnemen in de sociale kaart.

Artikel 3 (sociale planning):

De Provincies kunnen cijfers met betrekking tot de socio-economische situatie aanleveren aan de Huizen van het Kind.

Artikel 4 (netwerken stimuleren en ondersteunen):

De Provincies kunnen lerende netwerken ondersteunen met betrekking tot de Huizen van het Kind.

Artikel 5 (impulsbeleid)

De Provincies kunnen startsubsidies geven aan de Huizen van het Kind of aanbodsvormen daarbinnen.

Artikel 6 (voortzetting initiatieven opgenomen in bijlage): Niet van toepassing.”

Vraag is dan evenwel wat de meerwaarde is van artikel 2 van het ontwerp. Zo het artikel desondanks behouden blijft, kan het worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de artikelen 2 tot 5 van het decreet van 31 mei 2013.⁸

3.2.3. In artikel 3 van het ontwerp wordt toepassing gemaakt van artikel 18/1, tweede lid, van het decreet van 21 maart 2003 ‘betreffende de armoedebestrijding’. Artikel 3 van het ontwerp

⁸ Zie voor het voeren van een impulsbeleid evenwel de voorwaarde opgenomen in artikel 5, eerste lid, van het decreet van 31 mei 2013 dat het beleid wordt gevoerd overeenkomstig de bepalingen van het met de betrokken provincie gesloten bestuursakkoord.

kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met die bepaling.

3.2.4. Volgens de gemachtigde vindt artikel 4 van het ontwerp rechtsgrond in artikel 3 van het decreet van 22 november 2013 ‘betreffende de lokale diensteneconomie’.

Het genoemde artikel 3 is evenwel een definitieartikel, dat in principe geen rechtsgrond kan bieden voor een uitvoeringsbesluit.

Bovendien wordt in artikel 4 van het ontwerp gewag gemaakt van een erkenning als een lokale diensteneconomieonderneming, terwijl het decreet van 22 november 2013 niet voorziet in een erkenning, maar wel in een “toewijzing van de inschakelingstrajecten (...) aan een lokaaldiensteneconomieonderneming” en in een aanmelding en een vergoeding van de lokaaldiensteneconomieonderneming.

De gemachtigde verklaarde:

“Dit betreft een materiële vergissing. Het 2e zinsdeel kan als volgt aangepast worden;

‘Art. 4. Een samenwerkingsverband dat erkend of gesubsidieerd wordt als Huis van het Kind of een organisator die erkend of gesubsidieerd wordt voor de uitvoering van een aanbodsvorm, kan in aanmerking genomen worden voor de toewijzing van een inschakelingstraject als vermeld in artikel 4 van het decreet van 22 november 2013 betreffende de lokale diensteneconomie, voor zover voldaan is aan de in dat artikel vervatte voorwaarden.’.”

Aldus geformuleerd, kan artikel 4 van het ontwerp worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 4 van het decreet van 22 november 2013. Gelet op hetgeen is opgemerkt *sub* 3.2.1.1, kan evenwel geen gewag worden gemaakt van een “erkenning” als Huis van het Kind.

3.2.5. De artikelen 17 en 55 van het ontwerp vormen een toepassing van artikel 55, § 1, eerste lid, 2°, van het Rekendecreet.

Deze artikelen kunnen, enerzijds, worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 55, § 1, eerste lid, 2°, van het Rekendecreet en, anderzijds, voor zover ze voorwaarden voor subsidiëring inhouden, op artikel 14, § 3, van het decreet van 29 november 2013.

3.2.6.1. In de aanhef van het ontworpen besluit wordt ook melding gemaakt van de artikelen 6 en 9 van het decreet van 17 oktober 2003 ‘betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen’.

Wat betreft artikel 6 van het genoemde decreet verklaarde de gemachtigde in eerste instantie dat het artikel geldt als aanvullende rechtsgrond voor artikel 54 van het ontwerp, dat betrekking heeft op de rapportage inzake het kwaliteitsbeleid door de organisator van een aanbodsvorm die subsidies ontvangt op grond van het te nemen besluit. Bij dat laatste artikel wordt

“de minister”⁹ gemachtigd om de nadere regels betreffende de rapportage, minstens de categorieën die gevraagd zullen worden, te bepalen.

Artikel 6, § 2, van het decreet van 17 oktober 2003 bepaalt dat de Vlaamse Regering een lijst kan opstellen van aspecten van zorg die een bijzondere maatschappelijke waarde hebben en in dat geval onder meer de wijze bepaalt waarop de voorzieningen betreffende die aspecten van zorg systematisch gegevens verzamelen, registreren en ter beschikking stellen. Opdat artikel 54 van het ontwerp beschouwd kan worden als een uitvoering van die bepaling is vereist dat een lijst is bepaald van aspecten van zorg die een bijzondere maatschappelijke waarde hebben. Als dat niet het geval is (in het ontwerp is dergelijke lijst niet opgenomen, tenzij de artikelen 28 tot 38 van het ontwerp als dusdanig moeten worden beschouwd, of het de bedoeling is dat in het ministerieel besluit ter uitvoering van artikel 53, tweede lid, op te nemen – zie evenwel opmerking 6.1 betreffende deze delegatie), vormt artikel 6, § 2, van het decreet van 17 oktober 2003 geen bijkomende rechtsgrond voor het ontworpen besluit. Dit doet geen probleem rijzen aangezien er een afdoende rechtsgrond voor het bepalen van subsidievoorwaarden, waaronder het rapporteren over het kwaliteitsbeleid, voorhanden is in artikel 8, derde lid, van het decreet van 29 november 2013.

Nogmaals om uitleg gevraagd, verklaarde de gemachtigde dat het ontworpen besluit geen uitvoering geeft aan artikel 6, § 2, van het decreet van 17 oktober 2003.¹⁰

3.2.6.2. Volgens de gemachtigde biedt artikel 9 van het decreet van 17 oktober 2003 geen rechtsgrond voor enige bepaling van het ontworpen besluit.

3.2.7. De gemachtigde is het ermee eens dat geen enkele bepaling van het ontwerp moet worden beschouwd als een uitvoering van het decreet van 23 mei 2003 ‘betreffende de indeling in zorgregio’s en betreffende de samenwerking en programmatie van gezondheidsvoorzieningen en welzijnsvoorzieningen’. Dat decreet, dat in de aanhef van het ontwerp wordt vermeld, vormt derhalve geen rechtsgrond voor het ontworpen besluit.

3.2.8. In de aanhef van het ontwerp wordt tevens melding gemaakt van het decreet van 7 december 2007 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers’.

De gemachtigde bevestigde dat dit decreet wordt vermeld omdat artikel 88 van het ontwerp toepassing maakt van artikel 12 van dat decreet. Zij is het er evenwel mee eens dat de rechtsgrond voor dat artikel 88 ligt in de artikelen 8, derde lid, en 13, tweede lid, van het decreet van 29 november 2013, en niet in artikel 12 van het decreet van 7 december 2007, dat trouwens geen delegatie bevat aan de Vlaamse Regering.

⁹ Zie opmerking 6.1, tweede alinea.

¹⁰ Zo men artikel 6, § 2, van het decreet van 17 oktober 2003 toch als rechtsgrond voor artikel 54 van het ontwerp wil laten gelden, is bovendien vereist dat dit decreet in werking wordt gesteld voor de sector van de preventieve gezinsondersteuning, waartoe de rechtsgrond is gelegen in artikel 14 ervan.

3.2.9. Voor het opleggen van taken aan Kind en Gezin, een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, dient bijkomend rechtsgrond te worden gezocht in de artikelen 7 en 8, § 2, van het decreet van 30 april 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’.

VORMVEREISTEN

4. Krachtens artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 7 december 2007 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns- Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat)-pleegzorgers’ is de Vlaamse Regering verplicht om aan de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid advies te vragen over de ontwerpen van besluit van de Vlaamse Regering die van “strategisch belang” zijn.

Al heeft de Vlaamse Regering een ruime appreciatieruimte om te bepalen welke besluiten van strategisch belang zijn, toch dient te worden vastgesteld dat het ontworpen besluit het basisuitvoeringsbesluit vormt van het decreet van 29 november 2013, zodat het ontwerp wel van strategisch belang is.

Het advies van die strategische adviesraad dient derhalve nog te worden ingewonnen.

Indien het ontwerp wijzigingen zou ondergaan als gevolg van het vervullen van dit vormvereiste, dienen de gewijzigde bepalingen opnieuw om advies aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, te worden voorgelegd.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. In artikel 74, eerste lid, van het ontwerp wordt bepaald dat het toezicht zoals geregeld in afdeling 2 van hoofdstuk 2 van het ontwerp geen betrekking heeft op de aanwending van de subsidies indien het totale bedrag van de subsidie niet hoger is dan 7000 euro. In artikel 76 van het ontwerp is een regeling opgenomen inzake aanmaning voor het geval dat uit het toezicht, vermeld in de afdelingen 1 en 2 van hoofdstuk 2 van het ontwerp blijkt dat het samenwerkingsverband (dit is het Huis van het Kind) of de organisator (van een aanbodsform) niet langer aan één of meer subsidievoorwaarden voldoet, niet meewerkt aan de uitoefening van het toezicht of de uitoefening van het toezicht belemmert. Kind en Gezin kan in dat geval een aanmaning sturen om de tekorten weg te werken of om mee te werken aan de uitoefening van het toezicht. In artikel 78 van het ontwerp wordt bepaald dat de subsidies worden stopgezet indien het samenwerkingsverband of de organisator de tekorten niet wegwerkt of de medewerking aan de uitoefening van het toezicht blijft weigeren of belemmeren. In artikel 79 van het ontwerp wordt bepaald dat, met behoud van de toepassing van artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’, Kind en Gezin de overschotten van de subsidie kan terugvorderen na uitputting van de aanmaningsprocedure.

De vraag rijst of deze regeling conform artikel 13 van de genoemde wet van 16 mei 2003 is.

De gemachtigde verschaftte volgende toelichting:

“Er is wel degelijk toezicht d.m.v. de verplichting tot financiële rapportage (artikel 19 en artikel 57). Terugvordering is dus wel mogelijk.”

en

“[W]e wensen niet af te wijken van [artikel 13, eerste lid, 2°, van de wet van 16 mei 2003]. Wij beogen: aanmaning, dan stopzetting en eventuele terugvordering. Artikel 76 spreekt over aanmaning ‘als niet voldaan is aan de subsidievoorwaarden’ of ‘indien er geen medewerking is aan het toezicht’. Foutieve aanwending van de subsidies beschouwen wij als ‘niet voldaan aan de subsidievoorwaarden’.

Artikel 79 laatste lid spreekt over effectieve terugvordering. Hierbij beogen wij: ‘in alle gevallen vermeld in wet van 16 mei 2003’ + in nog twee bijkomende gevallen.

Voor zover de formulering van artikel 76 en artikel 79, laatste lid, niet zou stroken met het door ons beoogde opzet, dient dit legistiek verduidelijkt te worden.”

Daarenboven verklaarde de gemachtigde dat in artikel 79 van het ontwerp de woorden “kan ... terugvorderen” dienen te worden vervangen door de woorden “vordert ... terug”. Het zou duidelijker zijn indien in artikel 76 van het ontwerp ook de hypothese van het niet aanwenden van de subsidie voor de doeleinden waarvoor ze werd verleend, zou worden vermeld, en artikel 79, § 1, van het ontwerp zou aanvangen met “Naast de terugvordering van subsidies bedoeld in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ..., vordert het agentschap de subsidie terug ...”.

Aangezien het blijkbaar gaat om terugvordering in twee gevallen waarin niet is voorzien in het genoemde artikel 13, is er geen bezwaar tegen het facultatieve karakter van de terugvordering. Maar als het de bedoeling is een verplichte terugvordering in te voeren, dient de zin te worden vervangen zoals de gemachtigde voorstelt.

Wat artikel 74, eerste lid, van het ontwerp betreft, is er geen probleem ingeval het ook hier de bedoeling is dat wordt teruggevorderd in de gevallen bedoeld in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003. Het zou evenwel duidelijker zijn als het lid wordt aangevuld met de zinsnede “onverminderd de terugvordering van de subsidie in de gevallen bedoeld in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ...”.

6.1. Het ontwerp bevat verscheidene delegaties van verordenende bevoegdheid aan “de minister” (artikelen 11, 16, 27, 39, 50, 53, tweede lid, 54, 61, § 6, 80, tweede lid, 81 en 90).

Vooreerst dient, het best in een definitiebepaling wanneer telkens dezelfde minister wordt bedoeld, te worden bepaald aan welke minister die bevoegdheid wordt toegekend.

Voorts dient erop te worden gewezen dat weliswaar delegaties aan een minister kunnen worden toegekend op grond van artikel 22 van het bijzonder decreet van 7 juli 2006 ‘over de Vlaamse instellingen’, doch enkel voor zover de bevoegdheid die aan de minister wordt opgedragen, betrekking heeft op detailmaatregelen of op uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige aard.

De gemachtigde verschafte volgende toelichting bij deze delegaties:

“Artikel 11 en 16: de minister zal enkel categorieën van rapportage vastleggen = detailmatig.

Artikel 27: deze delegatie is nodig om te kunnen diversifiëren per aanbodsform, maar de minister zal enkel concretiseren, geen bijkomende voorwaarden stellen.

Artikel 39: de minister zal enkel categorieën van rapportage vastleggen = detailmatig.

Artikel 50: deze delegatie is nodig om te kunnen diversifiëren per aanbodsform, maar de minister zal enkel concretiseren, geen bijkomende voorwaarden stellen.

Artikel 53, tweede lid: we schrappen het woord ‘bijkomend’. De minister zal enkel concretiseren.

Artikel 54: de minister zal enkel categorieën van rapportage vastleggen = detailmatig.

Artikel 61, § 6: er staat enkel ‘nadere’; de minister mag dus geen bijkomende voorwaarden bepalen.

Artikel 80, tweede lid: er staat enkel ‘nadere’; de minister mag dus geen bijkomende voorwaarden bepalen.

Artikel 81 = de minister zal enkel concretiseren, niets bijkomends.

Artikel 90 = de minister zal enkel concretiseren, niets bijkomends.”

In het algemeen dient te worden opgemerkt dat de draagwijdte van de bevoegdheid om “nadere regels” vast te stellen niet steeds duidelijk is en dat de delegaties dienen te worden gepreciseerd in de door de gemachtigde aangegeven zin.

Indien de delegatie vervat in artikel 53, tweede lid, van het ontwerp enkel betrekking heeft op het preciseren van de erkenningsvoorwaarden van de betrokken aanbodsform, komt het erop neer dat de inhoudelijke subsidievoorwaarden enkel bestaan uit de erkenningsvoorwaarden, die door de minister kunnen worden gepreciseerd. Indien dit inderdaad de bedoeling is, kan de bepaling behouden blijven mits schrapping van de woorden “bijkomende en”.

6.2. Met betrekking tot de delegatie vervat in artikel 61, § 6, van het ontwerp verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Wat de aanbodsvormen betreft, kan de minister - in tegenstelling tot bij de berekening van de subsidie ten behoeve van een Huis van het Kind - wel nog bijkomende voorwaarden vaststellen (artikel 61, § 6).”

Indien het effectief de bedoeling is dat de minister bijkomende criteria kan opleggen, is de delegatie te ruim. De essentie van alle criteria moet in het ontwerp worden bepaald en enkel de nadere uitwerking van de aldus bepaalde criteria kan aan de minister worden toevertrouwd.

7. In de artikelen 17, eerste lid, tweede zin, *in fine*, en 55, eerste lid, tweede zin, *in fine*, van het ontwerp (“en is hoofdelijk en onverdeeld aansprakelijk bij elke betwisting of terugvordering met betrekking tot de toegekende subsidie”) wordt hetgeen reeds bepaald is in artikel 55, eerste lid, 2°, van het Rekendecreet hernomen.

Bepalingen die enkel een hogere norm in herinnering brengen door die over te nemen of te parafraseren, horen in beginsel niet thuis in een uitvoeringsregeling, onder meer omdat daardoor onduidelijkheid dreigt te ontstaan omtrent de juridische aard van de overgenomen bepalingen en erdoor verkeerdelijk de indruk wordt gewekt dat de overgenomen regels kunnen worden gewijzigd door de overheid die de regels overneemt. Enkel wanneer het voor een goed begrip van de ontworpen regeling onontbeerlijk is dat bepalingen uit een hogere rechtsnorm worden overgenomen, kan dergelijke werkwijze worden gebillijkt, en dan enkel op voorwaarde dat de oorsprong van de betrokken regels wordt vermeld (door het aanbrengen van de vermelding “overeenkomstig artikel ... van ...”) en dat de overname correct en letterlijk gebeurt om geen onduidelijkheid te doen ontstaan omtrent de juiste draagwijdte ervan.

Zo ze behouden blijven, wat evenwel niet noodzakelijk lijkt te zijn, dienen de genoemde bepalingen in ieder geval te worden geherformuleerd.

8. In de artikelen 8 en 14 van het ontwerp wordt met de inleidende zin de indruk gewekt dat het de Vlaamse Regering is die bepaalt dat de bij het decreet van 29 november 2013 bepaalde erkennings- en subsidievoorwaarden voorwaarden voor de erkenning of de subsidiëring zijn, hetgeen uiteraard niet het geval is nu de erkennings- en subsidievoorwaarden die in dat decreet zijn bepaald, gelden op grond van de betrokken decreetsbepalingen zelf.

De artikelen dienen zo te worden geformuleerd dat ze bepalen dat moet voldaan zijn aan de overeenkomstig de relevante artikelen van het genoemde decreet geldende erkennings- of subsidievoorwaarden en aan bijkomende voorwaarden die op grond van dat decreet in het te nemen besluit worden bepaald.

9. In artikel 12 van het ontwerp wordt bepaald dat de minister beslist over de toekenning van een subsidie aan de Huizen van het Kind en in artikel 13 van het ontwerp dat Kind en Gezin een subsidie toekent.

De gemachtigde verklaarde wat volgt:

“De juridische bedoeling van artikel 12 en 13 is bepalen dat ‘iemand’ een beslissing neemt over de (individuele) toekenning van een (individuele) subsidie ten behoeve van een (individueel) Huis van het Kind en dit steeds binnen de beperkingen van de begrotingskredieten. Deel van die ‘toekenningbeslissing’ is de duur van de erkenning bepalen (artikel 13).

In die zin is er momenteel inderdaad sprake van een incongruentie inzake de beslissingnemer, die rechtgezet dient te worden (gelijkschakeling van de ‘beslissingnemer’ in artikel 12 en 13).”

Er dient inderdaad te worden bepaald dat de minister, dan wel Kind en Gezin beslist, maar niet beiden.

De gemachtigde verklaarde nog dat ook in artikel 22 van het ontwerp dezelfde instantie moet worden aangewezen.

10. In de artikelen 22, § 1, en 61, § 1, van het ontwerp heeft het hanteren van het woord “minstens” in het eerste lid voor gevolg dat Kind en Gezin een discretionaire bevoegdheid krijgt

om zelf criteria toe te voegen op basis waarvan het subsidiebedrag wordt bepaald. De gemachtigde verklaarde dat dit niet de bedoeling is en dat het woord “minstens” dient te worden geschrapt.

11. In de artikelen 84, derde lid, en 93, tweede en derde lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van een “gemotiveerde” beslissing, en in artikel 84, tweede lid, van het ontwerp van een gemotiveerd “voornemen” dat bij ontstentenis van bezwaar wordt omgezet in een definitieve beslissing.

Uit het motiveringsvereiste opgelegd bij de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ vloeit reeds voort dat de beslissing gemotiveerd zal moeten zijn, zodat het overbodig is te bepalen dat het om een “gemotiveerde” beslissing gaat. Zulks is tevens misleidend omdat eruit ten onrechte zou kunnen worden afgeleid dat andere bestuurshandelingen met individuele strekking of onderdelen ervan niet formeel gemotiveerd hoeven te zijn wanneer dit niet uitdrukkelijk is bepaald.

Het woord “gemotiveerde” dient in de genoemde bepalingen derhalve te worden weggelaten.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

AANHEF

12. Conform hetgeen is opgemerkt omtrent de rechtsgrond voor het ontworpen besluit:
- dienen het derde en het vijfde lid van de aanhef te worden weggelaten;
 - dient het huidige vierde lid van de aanhef gelet op de verklaring van de gemachtigde dat het decreet van 17 oktober 2003 niet als rechtsgrond wordt ingeroepen, te vervallen;
 - dient aan de aanhef een lid te worden toegevoegd (dat het derde lid wordt) waarin gewag wordt gemaakt van de artikelen 7 en 8, § 2, van het decreet van 30 april 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’;
 - dient in het huidige zesde lid van de aanhef (dat het vierde lid wordt) gewag te worden gemaakt van de artikelen 55, eerste lid, 2°, en 57 van het Rekendecreet;
 - dient in het huidige zevende lid van de aanhef (dat het vijfde lid wordt) gewag te worden gemaakt van de artikelen 2 tot 5 van het erin vermelde decreet van 31 mei 2013;
 - dient in het huidige achtste lid van de aanhef (dat het zesde lid wordt) de verwijzing naar de artikelen 7, 12, §§ 1 en 5, en 18 van het decreet van 27 november 2013 te vervallen, dient eraan een verwijzing te worden toegevoegd naar de artikelen 15 tot 17 ervan en kan de rechtsgrond nog nader worden gespecificeerd;
 - dient in het huidige negende lid van de aanhef (dat het zevende lid wordt) te worden verwezen naar artikel 4 van het erin vermelde decreet van 22 november 2013, in plaats van naar artikel 3, 5°, van dat decreet.

13. Het huidige elfde lid van de aanhef (dat het negende lid wordt) dient te worden geredigeerd als volgt:

“Gelet op advies 55.479/3 van de Raad van State, gegeven op 24 maart 2014, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;”.

DISPOSITIEF

Artikel 14

14. In artikel 14, 4°, c), van het ontwerp dient, om beter aan te sluiten bij artikel 14, § 1, 4°, van het decreet van 29 november 2013, te worden geschreven “het realiseren van de doelstellingen” in plaats van “het realiseren van de acties”.

De gemachtigde is het hiermee eens.

Artikel 20

15. Men schrijve in artikel 20 van het ontwerp “als bedoeld bij de artikelen 40, 42, 44, 46 en 48” in plaats van “zoals beschreven onder titel 3, afdeling 5, artikelen 40, 42, 44, 46 en 48”.

Artikel 80

16. Er dient in artikel 80, eerste lid, van het ontwerp te worden verwezen naar artikel 79, § 1, *eerste lid*, 1°.

Artikelen 89 en 90

17. In de artikelen 89 en 90 van het ontwerp wordt de erin bedoelde aanvraag tot subsidiëring enkel geregeld voor subsidies aangevraagd door een aanbodsvorm, niet door een Huis van het Kind.

De gemachtigde verklaarde dat dit een materiële vergissing is en dat ook gewag moet worden gemaakt van een subsidie ten behoeve van een Huis van het Kind.

Artikel 95

18. De gemachtigde bevestigde dat het de bedoeling is dat in artikel 95, vierde lid, van het ontwerp bepaald wordt dat de voorlopige erkenning van rechtswege wordt omgezet in een definitieve erkenning op voorwaarde dat de organisatoren inmiddels voldoen aan de erkenningsvoorwaarden bepaald in het te nemen besluit. Dit blijkt ook uit artikel 95, derde lid, van het ontwerp, naar luid waarvan de organisatoren tot 31 maart 2016 de tijd hebben om te voldoen

aan de erkenningsvoorwaarden die op het betrokken aanbod van toepassing zijn. Dat wordt niettemin het best ook uitdrukkelijk bepaald in artikel 95, vierde lid, van het ontwerp.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT